

Arrest

nr. 29 061 van 25 juni 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Hongaarse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2009 houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een E.U.-onderdaan.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat H. VAN NIJVERSEEL verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Hongarije afkomstig te zijn en van Roma origine te zijn.

Op 5 maart 2009 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 19 maart 2009 wordt het dossier van verzoeker door de dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal.

Op 23 maart 2009 en op 30 maart 2009 wordt verzoeker gehoord.

Op 8 april 2009 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van een asielaanvraag in hoofde van een EU-onderdaan. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u er niet in slaagt enige gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. U verklaarde Hongarije te hebben verlaten omwille van de moeilijke levensomstandigheden, die u en uw gezin kenden vanwege jullie origine. U vond geen officieel werk en de kinderen hadden problemen op school. Uw partner S.A. (O.V. 6.399.260) werd verkracht door politieagenten, en vreesde dat haar belagers u en uw gezin zouden vermoorden. Echter, in uw relaas kon geen aanwijzing van een ernstige intentionele bedreiging van uw vrijheid, uw leven, of uw fysieke integriteit door de Hongaarse autoriteiten, of door derden, worden vastgesteld.

Wat betreft uw persoonlijke problemen in Hongarije, verwees u naar de veelvuldige controles die u moest ondergaan, vanwege de politie. Telkens er een diefstal had plaats gevonden, werd u gecontroleerd, omdat u eerder al wegens diefstal in de gevangenis had gezeten. U verklaarde daarbij dat u soms onterecht beschuldigd werd, naar het bureau werd gebracht, waar u geslagen werd, waarop u dan terug werd vrijgelaten. U gaf aan dat u één keer trachtte een klacht in te dienen tegen uw behandeling door die agenten, maar dat de dienstdoende agenten niet naar u wilden luisteren (CGVS M. II p. 3-4). Desondanks deed u daartoe geen enkele andere poging; u ging niet terug naar hetzelfde bureau, noch ging u naar een ander politiebureau. Ook al had u eerder beroep kunnen doen op een advocaat, toch liet u na zijn hulp of advies te vragen bij het indienen van een klacht tegen de politie. Dat u vreesde dat ook een advocaat u hierbij niet kon helpen, is geen afdoende verklaring voor het feit dat u op één poging na, verder niets heeft ondernomen om klacht in te dienen tegen de politie die u onterecht beschuldigde en zelfs sloeg (CGVS M. II p. 4-5).

Verder is het ook opmerkelijk dat, gezien u verklaarde dat uw poging om een klacht in te dienen tegen die agenten dateerde van twee maanden geleden (CGVS M. II p. 3-4), uw partner helemaal geen melding maakte van een klacht die u zou hebben willen indienen. Meer nog, ze verklaarde dat voor zover ze wist, u geen enkele klacht had ingediend (CGVS S. p. 6). Dit sluit uiteraard niet aan bij uw verklaring dat uw partner op de hoogte was van deze klacht (CGVS M. II p. 5). Dit geldt eveneens voor uw verklaringen betreffende de werkstraf, die u ten onrechte opgelegd kreeg na een valse klacht vanwege de politie tegen u. Ook hier maakte uw partner tijdens haar gehoor voor het Commissariaat-generaal geen melding van. Nochtans werd haar toch expliciet gevraagd welke problemen u had gekend met de Hongaarse politie, Uw partner sprak echter enkel over incidenten waarbij uw wagen of uw vergunning om in ijzer te handelen werd gecontroleerd (CGVS S. I p. 6-7). U van uw kant verklaarde dan weer dat u omwille van uw vergunning geen problemen had gekend met de politie (CGVS M. II p. 5), toen u werd gewezen op de verklaringen van uw partner.

Gezien uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de verklaringen die u en uw partner voor het Commissariaat-generaal aflegden, met betrekking tot de problemen die u in Hongarije zou gekend hebben met de politie, niet gelijklopend zijn en op bepaalde punten zelfs tegenstrijdig aan elkaar zijn, dient er dan ook te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt uw problemen ten opzichte van de politie aannemelijk te maken. U legt bovendien geen enkel begin van bewijs voor, met betrekking tot deze problemen, zoals bijvoorbeeld documenten met betrekking tot die onterechte werkstraf of de veelvuldige boetes die u gekregen zou hebben.

Verder verklaarde u dat u geen officieel werk vond in Hongarije, ook al had u daartoe verschillende pogingen ondernomen. U verklaarde dat u werk had gezocht, maar dat men steeds zei dat er geen werk was. U vermoedde dat men u dit zei vanwege uw huidskleur (CGVS M. II p. 5). Er heeft u echter niemand expliciet gezegd dat u werk werd geweigerd, vanwege uw origine. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u geen recente pogingen meer heeft ondernomen om officieel werk te vinden (CGVS M. II p. 5-6). Gezien deze vaststellingen kan u op dit punt geen intentionele benadeling in uw hoofde aannemelijk maken.

U verklaarde ook dat u geen werkloosheidsuitkering kreeg, ook al vond u geen werk. Anderzijds gaf u aan niet te weten of u recht had op een werkloosheidsuitkering (CGVS M. II p. 6). Bovendien kreeg uw vrouw wel kinderbijslag, vanwege jullie kinderen. Daarover verklaarde u ook ze het officiële bedrag kreeg, dat wil zeggen, het bedrag dat iedereen in haar situatie ontving (CGVS M. II p. 6). Dit werd ook bevestigd door uw partner (CGVS S. I p. 8). Bijgevolg kan er op basis van jullie verklaringen niet worden geoordeeld dat de Hongaarse autoriteiten u en uw gezin bijstand of bescherming, in de vorm van uitkeringen, zouden onthouden, om één van de criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie, of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarnaast verwees u in het kader van uw asielaanvraag nog naar de schoolproblemen, die jullie kinderen in Hongarije kenden. U en uw partner verklaarden dat zij door medeleerlingen werden gepest en dat ze ook anders werden behandeld door hun leerkrachten. Echter, de verklaringen die u en uw partner hierover aflegden voor het Commissariaat-generaal, stemmen niet overeen, hetgeen uiteraard, gevolgen heeft voor de geloofwaardigheid van deze ingeroepen asielmotieven. Zo verklaarde uw partner tijdens haar eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat zij nooit naar de school van jullie kinderen was gegaan, om te gaan praten met de directie of leerkrachten over de problemen die jullie kinderen kenden. Ze wilde jullie kinderen niet nog meer problemen bezorgen (CGVS S. I p. 8-9). U gaf tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal echter wel aan dat uw partner naar de school was gegaan. Dit had dan te maken met de problemen van jullie zoon, die reeds meermaals had moeten blijven zitten. U verklaarde daarbij dat jullie dochter, die in dezelfde klas zat, nog geen problemen had gehad op school (CGVS M. II p. 8). Toen uw partner geconfronteerd werd met uw verklaringen terzake, bevestigde zij dat ze inderdaad naar school was gegaan omwille van jullie kinderen. Echter, zij zei dat ze was gegaan omwille van de problemen van jullie dochter, die hyperactief zou zijn (CGVS S. p. 2). Pas toen haar werd gewezen op uw verklaringen, namelijk dat zij vanwege jullie zoon naar de school zou zijn gegaan, meldde ze dat ze ook over hem had gesproken met de verantwoordelijke leerkracht. Zij zei echter niets over school- of leerproblemen, maar vermeldde enkel pesterijen, waarvan jullie zoon het slachtoffer was geweest. Hierbij aansluitend moet er bovendien worden gewezen op de vaststelling dat door de tussenkomst van deze leerkracht de pesterijen vanwege één bepaald kind effectief ophielden. Waarom uw partner dan niet heeft overlegd met die leerkracht, betreffende de kinderen die wel doorgingen met het pesten van uw zoon, kon zij echter niet verklaren (CGVS S. II p. 2-3). Er kan dan ook niet worden geoordeeld dat uw kinderen op school intentioneel benadeeld werden, hetzij door de leerkrachten, hetzij door de directie.

Tenslotte dient, wat betreft de persoonlijke problemen die uw partner aanhaalde en als gevolg waarvan jullie besloten jullie land van herkomst te verlaten, te worden vastgesteld dat er niet kan worden geoordeeld dat de Hongaarse autoriteiten haar bijstand of bescherming zouden hebben onthouden omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide motivering moet verwezen worden naar de beslissing die door het Commissariaat-generaal werd genomen inzake haar asielaanvraag.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat jullie een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming,

Wat betreft de documenten die u in het kader van uw asielaanvraag voorlegde, namelijk uw identiteitskaart en die van uw partner, en de paspoorten van jullie kinderen, moet worden geoordeeld dat deze louter persoonlijke identiteitsgegevens bevatten. Deze worden hier niet betwist en kunnen bijgevolg bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Over de rechtspleging

In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker *'het dossier terug te sturen naar het CGVS voor een eerlijke behandeling'*.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet op als annulatierechter. Hij kan derhalve enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissingen uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om een dossier terug te sturen naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Uit de bewoording van het middel blijkt dat verzoeker ook de schending aanvoert van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Verzoeker geeft aan zich niet te kunnen verzoenen met de motivering van de bestreden beslissing en hij meent dat de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onterecht genomen werd en dat deze voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht en benadrukt dat de bestreden beslissing vaag, nietszeggend en in feite een loutere stijlformule is en dat voornoemde beslissing bovendien geen rekening heeft gehouden met het Kinderrechtenverdrag. Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Hij meent dat gelet op het belang van de 4 kinderen, gelet op de moeilijke levensomstandigheden voor Roma's en vooral gelet op de problemen die zijn levenspartner, de moeder van zijn kinderen persoonlijk met de autoriteiten, hetzij de politie diende te ondergaan, het geheel onredelijk is om te stellen dat hij en zijn gezin geen risico zou lopen op het lijden van ernstige schade ed.

Verzoeker bekritiseert de motivering waar die stelt wat volgt:

"(...)

in het relaas van verzoekster geen aanwijzing van ernstige intentionele bedreiging van Uw vrijheid, Uw leven, of Uw fysieke integriteit door de Hongaarse autoriteiten of voor derden kon worden vastgesteld (...)"

Verzoeker stelt dienaangaande dat een verkrachting door politieagenten toch wel één van de meest ernstige aantastingen is van een mens zijn fysieke integriteit. Verzoeker vraagt zich dan ook af in welke zin de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiervan een bewijs verwacht. Verzoeker wijst erop dat hij bovendien vertelde over de problemen die hij persoonlijk had met de autoriteiten, dat hij vaak werd gecontroleerd door de politie en soms werd meegenomen voor verhoor, waarbij hij vaak onterecht beschuldigd en geslagen werd. Hij geeft aan dat toen hij hier tegen iets wou ondernemen, hij door de dienstdoende agenten werd uitgelachen en terug wandelen gestuurd. Hij vervolgt dat hij ook eerder al eens een werkstraf had gekregen van een rechtbank, nadat agenten valselijk een klacht tegen hem hadden ingediend en dat hij ook met zijn wagen regelmatig boetes kreeg, waarvan hij niet steeds wist waarom hij die kreeg. Verzoeker poneert dat dergelijke feiten voor Roma's al zodanig gewoon zijn dat ze het al niet meer als een probleem melden, tenzij er hun uitdrukkelijk op gewezen wordt. Verzoeker stelt dat indien men hem en zijn gezin vraagt wat de problemen zijn, ze de verkrachting en de angst voor herhaling en de bedreigingen van de daders vernoemen, dat als hen ook meer uitleg wordt gegeven over een normale maatschappij en normaal aanvaardbare omstandigheden, al snel blijkt dat zij nog meer problemen hebben zoals hierboven reeds vermeld. Verzoeker verduidelijkt als volgt:

“Zoals een slachtoffer van partnergeweld het jarenlang zo goed als normaal vindt dat er pesterijen, harde woorden, vernederingen en het toebrengen van blauwe plekken voorkomen in een relatie, zo aanvaarden Roma's de bovenvermelde pesterijen, discriminaties en mensonwaardige en strafbare handelingen die zijn dienen te ondergaan;

Het is pas indien het gedrag eens dermate uit de hand loopt, zoals bvb. een slachtoffer dat in het ziekenhuis belandt, dat deze met behulp van een gepaste begeleiding inzien dat de problemen veel verder gaan dan dat ene geval”

Verzoeker wijst erop dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verbaasd is dat verzoeker en zijn partner op geen enkele manier iets ondernomen hebben tegen de daders. Verzoeker vraagt zich af hoe het voor hem mogelijk zou moeten zijn om bij de politie een klacht tegen de politie in te dienen, laat staan dat een Roma ginds al gehoord zou worden door de politie zonder daar uitgelachen, gepest te worden of andere mensonwaardige behandelingen te moeten ondergaan, waarvoor verzoeker verwijst naar de bij zijn inleidend verzoekschrift gevoegde documentatie en de luttele nieuwsberichten die af en toe toch eens in de actualiteit gebracht worden over het gedrag van agenten naar Roma's toe. Verzoeker vervolgt dat het dan ook nog het ergste is als dergelijke mensen nadien nogmaals gestraft worden omdat ze nooit klacht hebben ingediend of stappen hebben ondernomen om dergelijke wantoestanden aan te kaarten en dit omdat ze net niet beter wisten en ze de toestanden als aanvaardbaar verdroegen.

De raadsman van verzoeker, welke steeds aanwezig was bij het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wenst bovendien te laten opmerken dat zij zich toch wel bedenkingen stelt bij de manier waarop het verhoor is verlopen. Zij stelt dat verzoeker samen met zijn levenspartner twee maal opgeroepen werd voor het Commissariaat-generaal, dat omwille van het feit dat de tolk hierbij steeds tegen ten laatste half vier moest kunnen vertrekken het verhoor slechts zeer kort kon doorgaan, dat ondanks de opmerkingen die zij hieromtrent maakte, er niets over terug te vinden is in het dossier en hier nog veel minder rekening werd mee gehouden. Zij vervolgt dat tijdens het laatste verhoor, het Commissariaat-generaal meende enkele tegenstrijdigheden te hebben opgemerkt waarvoor de partner van verzoeker op amper een tiental minuten de tijd een antwoord diende te geven, dat zij (raadsman van verzoeker) dan ook meteen vroeg dat indien deze gemeente tegenstrijdigheden van doorslaggevend belang zouden zijn, er toch wel het best een herconvocatie kon plaatsvinden, maar zij stelt dat de medewerker van het Commissariaat-generaal vond dat dit helemaal niet nodig was 'ze had al tijd genoeg in dit dossier gestoken'. De Raadsman van verzoeker vervolgt dat de inlevingscapaciteit van de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal quasi onbestaande was, dat zij in het korte verhoor enkel bleef doorbomen over het feit dat verzoeker en zijn gezin niet voldoende hadden getracht om beroep te doen op de autoriteiten. Verzoeker en zijn raadsman stellen zich ook ernstige vragen bij de bekwaamheid van de dossierbehandelaar bij het Commissariaat-generaal: *‘Waarom bent u niet naar de politie gegaan om klacht in te dienen voor het feit dat U door hen verkracht werd?’* Verzoeker wijst erop dat uit het verhoor en de bestreden beslissing blijkt dat mevrouw wel degelijk één poging ondernam om toch naar een ander politiekantoor te gaan om haar problemen aan te kaarten, maar dat er niet naar haar werd geluisterd. Verzoeker haalt aan dat de dossierbehandelaar bij het Commissariaat-generaal het toch onbegrijpelijk blijft vinden dat ze niet blijven proberen zijn: *‘Desondanks deed u daartoe geen enkele andere poging: u ging niet terug naar hetzelfde bureau, noch ging u naar een ander politiebureau’, ‘Bijgevolg kan er dan ook niet worden geoordeeld dat de Hongaarse autoriteiten u bijstand of bescherming zouden hebben onthouden omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming’.* Verzoeker stelt dat hij enkel opnieuw kan vaststellen dat hij door een autoriteit niet serieus wordt genomen, dat er niet serieus naar zijn verhaal werd geluisterd en dat hij als zijnde een last terug buiten wordt gezet. Verzoeker meent dat de dossierbehandelaar blijkbaar niet op de hoogte is van de Roma-problematiek in de Europese Unie of is er op zijn minst niet mee begaan, dat het dan ook op zijn minst ten zeerste ongepast is dat dergelijk iemand de verantwoordelijkheid krijgt om verzoekers dossier te behandelen.

Verzoeker haalt ook nog aan dat de bestreden beslissing in strijd is met het Kinderrechtenverdrag. Verzoeker meldt dat artikel 3 van dit verdrag bepaalt wat volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechtelijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging”

Verzoeker meldt dat indien hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst het Kinderrechtenverdrag zal geschonden worden aangezien hij op deze manier niet in staat is om zijn kinderen een gepaste veiligheid en een gepaste opleiding te geven, dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de belangen van de kinderen, dat deze nochtans als eerste in overweging dienen genomen te worden bij de beslissing.

Gezien verzoeker voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen grotendeels dezelfde asielmotieven heeft ingeroepen als zijn partner, mevrouw S.A., gezien beide dossiers samen werden behandeld en grotendeels steunen op dezelfde motieven (nu in de beslissing genomen ten aanzien van de partner van verzoeker de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker grotendeels geciteerd wordt) en verzoeker thans voor het grootste deel dezelfde middelen aanvoert in zijn verzoekschrift als zijn partner, mevrouw S.A., welke reeds werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden (RvV 25 juni 2009, nr. 29 060), moet voor de thans aangevoerde middelen, in zoverre ze gelijk zijn, dan ook tot hetzelfde besloten worden.

Naast de middelen die verzoeker gelijk uiteenzet met de middelen uiteengezet door zijn partner, mevrouw S.A., wijst verzoeker er nog op dat hij bovendien vertelde over de problemen die hij persoonlijk had met de autoriteiten, dat hij vaak werd gecontroleerd door de politie en soms werd meegenomen voor verhoor, waarbij hij vaak onterecht beschuldigd en geslagen werd. Hij geeft aan dat toen hij hiertegen iets wou ondernemen, hij door de dienstdoende agenten werd uitgelachen en terug wandelen werd gestuurd. Hij vervolgt dat hij ook eerder al eens een werkstraf had gekregen van een rechtbank, nadat agenten valselijk een klacht tegen hem hadden ingediend en dat hij ook met zijn wagen regelmatig boetes kreeg, waarvan hij niet steeds wist waarom hij die kreeg. Verzoeker poneert dat dergelijke feiten voor Roma al zodanig gewoon zijn dat ze het al niet meer als een probleem melden, tenzij er hun uitdrukkelijk op gewezen wordt. Verzoeker stelt dat indien men hem en zijn gezin vraagt wat de problemen zijn, ze de verkrachting en de angst voor herhaling en de bedreigingen van de daders vernoemen, dat als hen ook meer uitleg wordt gegeven over een normale maatschappij en normaal aanvaardbare omstandigheden, al snel blijkt dat zij nog meer problemen hebben zoals hierboven reeds vermeld. Verzoeker verduidelijkt als volgt:

“Zoals een slachtoffer van partnergeweld het jarenlang zo goed als normaal vindt dat er pesterijen, harde woorden, vernederingen en het toebrengen van blauwe plekken voorkomen in een relatie, zo aanvaarden Roma's de bovenvermelde pesterijen, discriminaties en mensonwaardige en strafbare handelingen die zijn dienen te ondergaan;

Het is pas indien het gedrag eens dermate uit de hand loopt, zoals bvb. een slachtoffer dat in het ziekenhuis beland, dat deze met behulp van een gepaste begeleiding inzien dat de problemen veel verder gaan dan dat ene geval”

Aangaande de door verzoeker aangehaalde problemen wordt in de bestreden beslissing specifiek gemotiveerd en dit als volgt:

“Wat betreft uw persoonlijke problemen in Hongarije, verwees u naar de veelvuldige controles die u moest ondergaan, vanwege de politie. Telkens er een diefstal had plaats gevonden, werd u gecontroleerd, omdat u eerder al wegens diefstal in de gevangenis had gezeten. U verklaarde daarbij dat u soms onterecht beschuldigd werd, naar het bureau werd gebracht, waar u geslagen werd, waarop u dan terug werd vrijgelaten. U gaf aan dat u één keer trachtte een klacht in te dienen tegen uw behandeling door die agenten, maar dat de dienstdoende agenten niet naar u wilden luisteren (CGVS M. II p. 3-4). Desondanks deed u daartoe geen enkele andere poging: u ging niet terug naar hetzelfde bureau, noch ging u naar een ander politiebureau. Ook al had u eerder beroep kunnen doen op een advocaat, toch liet u na zijn hulp of advies te vragen bij het indienen van een klacht tegen de politie. Dat u vreesde dat ook een advocaat u hierbij niet kon helpen, is geen afdoende verklaring voor het feit dat u op één poging na, verder niets heeft ondernomen om klacht in te dienen tegen de politie die u onterecht beschuldigde en zelfs sloeg (CGVS M. II p. 4-5).

Verder is het ook opmerkelijk dat, gezien u verklaarde dat uw poging om een klacht in te dienen tegen die agenten dateerde van twee maanden geleden (CGVS M. II p. 3-4), uw partner helemaal geen melding maakte van een klacht die u zou hebben willen indienen. Meer nog, ze verklaarde dat voor zover ze wist, u geen enkele klacht had ingediend (CGVS S. I p. 6). Dit sluit uiteraard niet aan bij uw verklaring dat uw partner op de hoogte was van deze klacht (CGVS M. II p. 5). Dit geldt eveneens voor uw verklaringen betreffende de werkstraf, die u ten onrechte opgelegd kreeg na een valse klacht vanwege de politie tegen u. Ook hier maakte uw partner tijdens haar gehoor voor het Commissariaat-generaal geen melding van. Nochtans werd haar toch expliciet gevraagd welke problemen u had gekend met de Hongaarse politie. Uw partner sprak echter enkel over incidenten waarbij uw wagen of uw vergunning om in ijzer te handelen werd gecontroleerd (CGVS S. I p. 6-7). U van uw kant verklaarde dan weer dat u omwille van uw vergunning geen problemen had gekend met de politie (CGVS M. II p. 5), toen u werd gewezen op de verklaringen van uw partner.

Gezien uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de verklaringen die u en uw partner voor het Commissariaat-generaal aflegden, met betrekking tot de problemen die u in Hongarije zou gekend hebben met de politie, niet gelijklopend zijn en op bepaalde punten zelfs tegenstrijdig aan elkaar zijn, dient er dan ook te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt uw problemen ten opzichte van de politie aannemelijk te maken. U legt bovendien geen enkel begin van bewijs voor, met betrekking tot deze problemen, zoals bijvoorbeeld documenten met betrekking tot die onterechte werkstraf of de veelvuldige boetes die u gekregen zou hebben.”

De Raad stelt vast dat naast de opsomming van de feiten door verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift, aangaande welke gemotiveerd werd in de bestreden beslissing, zoals blijkt uit bovengeciteerd deel, hij geen specifieke schending aanhaalt, zodat niet kan nagegaan worden waarop verzoeker doelt met de uiteenzetting.

De vaststellingen zoals weergegeven in de bestreden beslissing vinden hun grondslag in het administratief dossier. Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker de vastgestelde ongerijmdheden niet betwist. Verzoeker betwist evenmin dat hij geen bewijzen heeft voorgelegd ter staving van zijn problemen. Door het louter opsommen van feiten slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de Commissaris-generaal op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen.

Waar verzoeker poneert dat dergelijke feiten voor Roma's al zodanig gewoon zijn dat ze het al niet meer als een probleem melden, tenzij er hun uitdrukkelijk op gewezen wordt, stelt de Raad vast dat uit het verzoekschrift net blijkt dat zij het als een probleem aanvoelen, ook in Hongarije, zodat hij niet kan gevolgd worden in zijn argumentatie. Waar verzoeker stelt dat het dan ook nog het ergste is als dergelijke mensen nadien nogmaals gestraft worden omdat ze nooit klacht hebben ingediend of stappen hebben ondernomen om dergelijke wantoestanden aan te kaarten en dit omdat ze net niet beter wisten en ze de toestanden als aanvaardbaar verdroegen, toont hij duidelijk aan dat hij het niet eens is met de appreciatie van de Commissaris-generaal. Het niet eens zijn met de beoordeling is echter geen grond tot vernietiging van de bestreden beslissing. Verzoeker toont niet aan dat de Commissaris-generaal zijn bevoegdheid heeft overschreden of kennelijk onredelijk heeft gehandeld door zijn asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het redelijkheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juni tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU